

Palesztina nem kerül szóba. A konferencia számos tervet tekintett át a menekültek befogadásáról, végül is azonban egyet sem fogadott el. Az egyetlen kézzelfogható eredmény a felállított Politikai Menekültek Ügyeinek Kormányközi Bizottsága (KB) (Intergovernmental Committee on Political Refugees) volt George Rublee, Roosevelttől pártfogoltja irányítása alatt. A bizottság feladata a kivándorlás szervezése és menedékhelyek biztosítása volt.

A KB lényegében csak papíron létezett, igazából ugyanis egyetlen nemzet sem akart menedéket nyújtani a zsidóknak. Hitler azzal gúnyolta ki a konferenciát, hogy „csöppögött a megkínzottak iránti részvételtől, de makacsul elzárkózott a segítségnyújtástól”. S való igaz, Évian, ahogy Ira Hirschmann jellemezte, „olyan külszín volt, amely mögé a civilizált kormányok elrejtették cselekvésképtelenségüket”¹⁷⁰. Walter F. Mondale, az Egyesült Államok alelnöke 41 évvel később is megerősítette ezt az értékelést:

Évianban nagy reményekkel kezdték. De nem állták ki a civilizáció próbáját. A civilizált világ a törvényesség köpönyegébe bújtt. Két nemzet azt mondta, hogy a zsidókkal kapcsolatban már elérték a telítődési pontot. Négy nemzet úgy nyilatkozott, hogy csak gyakorlott mezőgazdasági munkásokat tud fogadni. Egy másik csak megkeresztelteket akart beengedni. Három kijelentette, hogy értelmiségieket és kereskedőket nem kíván új állampolgáruul. Egy nemzet attól tartott, hogy a zsidók beáramlása antiszemita érzületeket keltené. És egy küldött azt mondta: Minthogy nincs tényleges faji problémánk, nem is kívánunk importálni.¹⁷¹

A nyugati szövetségeseknek a zsidók helyzete iránti közömbössége a Kristallnacht és Csehszlovákia feldarabolása után is fennmaradt, pedig akkorra már égetővé vált a menekültkérdés. 1939 májusában Nagy-Britannia a Fehér Könyvben (White Paper) szabályozta a palesztinai bevándorlási politikát az 1939 és 1944 közötti időszakra. Öt évre 75 000 zsidó bebocsátását tervezték: 50 000 „szabályos” bevándorlót és 25 000 menekültet. Ennek a 25 000-nek a befogadásával kívánt Nagy-Britannia „hozzájárulni a zsidó menekültek problémájának megoldásához”¹⁷². Az Egyesült Államok a maga részéről rendíthetetlenül elutasította bevándorlási politikájának módosítását, a Kormányközi Bizottságot használva fel pajzsul a változtatás érdekében kifejtett nemzeti és nemzetközi nyomással szemben. A bevándorlási törvények szigorának enyhítésével szembeni ellenállás faji és politikai-ideológiai összetevői világosan kifejeződtek abban az 1944. március 31-i feljegyzésben, amelyet Henry L. Stimson hadügyminiszter küldött a Háborús Menekültügyi Hivatal vezetőjéhez, John W. Pehle-hez. Stimson mellett érvelt, hogy bizonyos országokból az ellenőrizhetetlen bevándorlás megváltoztatná az országban már meglévő